

З правдою Жовтня, з правдою Леніна ми йдемо до нових перемог!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р. • Субота, 7 листопада 1981 року • № 134 (3016). • Ціна 2 коп.

УДАРНИ БУДНІ

Достроково завершив річну виробничу програму комсомольсько-молодіжний колектив швейної майстерні № 2 Знаменського міськпобуткомбінату (керівник Т. Першина, групкомсорг Л. Цифер). Дівчата шють одяг не тільки швидко

і якісно, а й модно. Замовники щиро вдячні трудівницям за їхню працю. Як правило, виготовлений одяг тут здають з першого пред'явлення, на швейні виробу ще не було жодної рекламції.

м. Знаменка.

ДО СВЯТКОВОГО СТОЛУ

Жителі Ульяновки завжди мають широкий вибір хлібо-булочних і кондитерських виробів. Велика заслуга в цьому і комсомольсько-молодіжного колективу кондитерського цеху госпрозрахункового об'єднання громадського харчування (керівник О. Жигуля,

групкомсорг О. Кашерня). А вже дівчата за десять місяців виконали річний план. Ставши на ударну трудову вахту, присвячену 64-й річниці Великого Жовтня, трудівниці успішно справилися із взятими соціалістичними зобов'язаннями.

м. Ульяновка.

ТРУДОВІ ДАРУНКИ СВЯТУ

ОЧОЛЮЄ ЗМАГАННЯ

Серед кращих шоферів колгоспу імені Дзержинського Устинівського району постійно значиться молодий комуніст Миксиз Шевченко. Хлопець з року в рік добивається значних успіхів у праці; щоденне перевиконання змінних завдань ста-

ло для нього нормою. Дбайливий догляд за дорученою технікою, сумлінне ставлення до роботи в поєднанні з постійним зростанням професійної майстерності сприяло тому, що М. Шевченко уже виконав річний план, зробивши 98

тисяч тонно-кілометрів при соціалістичному зобов'язанні 73 тисячі. На його рахунок чимало зекономленого пального, мастила і запчастин...

Трудові здобутки молодого комуніста — чудовий дарунок 64-й річниці Великого Жовтня.

с.мт Устинівка.

ДОСТРОКОВО

Чимало турбот у КМК монтажників Бобринецької міжгосподарської будівельної організації, яку очолює Олександр Єсипенко (групкомсорг Євген Сатюков). Особливо їх багато у весняно-літній період, коли хлопці зайняті на будівництві силососховищ. Саме від їхньої роботи залежить якість закладеного силосу. Добре потрудилися монтажники у колгоспах імені Кірова, ХХ з'їзду КПРС, імені Котовського.

За рік КМК зобов'язався освоїти 70 тисяч кубометрів, нині ж на його рахунок 71 тисяча. Сума не дуже велика, але ж у комсомольсько-молодіжному всьому чотирьох чоловіків.

Ударно закінчили трудовий рік, монтажники дали слово достроково виконати і план другого року п'ятиріччя.

Молоді будівельники постійно підвищують свій професійний рівень, вишукують додаткові резерви підвищення продуктивності праці. Це й дає їм змогу працювати високоефективно.

м. Бобринець.

ЖОВТНЕВИЙ АКОРД

«Аврори» постріли! І зоря нова Червоною сніжкою встала над світами; Розкрилися над площиною слова: «Не будемо ніколи вже рабами!» Не будемо! Минуло скільки літ В неспокої, у подвигах, у славі — Великий не кінчається політ Великої, могутньої Держави. Ростуть наші дні в батьківській красі, У материнській ласці і достатку; І доллями світлими всі ми, всі Повернуті до славного Початку; Звідтіля наш корінь, понесли звідтіля До всіх народів правду ми єдину: Для друга є і хліб у нас, і сіль, Для ворога — ненависть наша спільна... Ми всі — одна незборена сім'я, Безсмертя наше в дружбі і свободі, А поряд з нами Леніна ім'я Жієє, звучить в Жовтневому акорді.

Михайло РОДИНЧЕНКО

село Олександрівка Долинського району.

Зустріч керівників Компартії України і уряду республіки з представниками художньої інтелігенції

Про вклад майстрів літератури і мистецтва у виконання рішень XXVI з'їзду КПРС, підготовку до 60-річ-

чя утворення СРСР, 40-річчя перемоги над гітлерівським фашизмом, а також до 1500-річчя Києва говорився на зустрічі керівників Комуністичної партії України і уряду республіки з представниками художньої інтелігенції, що відбулась 4 листопада в Києві.

Перед учасниками зустрічі виступив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України В. В. Щербинський.

Учасники зустрічі ознайомилися з республіканською художньою виставкою «Мистецтво, осяяне Жовтнем», а також книжковою виставкою.

Мистецтво — не тільки величезна моральна сила. Воно є могутнім засобом мобілізації людей. Це підкреслювалося на зустрічі керівників Компартії України і уряду республіки з представниками художньої інтелігенції, яка відбулась 4 листопада в Києві. В діловій, товариській розмові йшлося про вклад діячів літератури і мистецтва у виконання рішень XXVI з'їзду КПРС, про підготовку до 60-річчя утворення Союзу РСР, 40-річчю перемоги над фашизмом, а також до 1500-

річчя Києва.

Почесна місія радянського митця

У зустрічі взяли участь товариші В. В. Щербинський, О. Ф. Ватченко, І. О. Герасимов, О. П. Ляшко, І. О. Мозговий, І. З. Соколов, В. О. Сологуб, О. А. Титаренко, В. В. Федорчук, Ю. Н. Ельченко, О. С. Калито, Ю. П. Коломієць, Я. П. Погребняк.

Завдяки турботі партії і держави, відзначалось на зустрічі, українська радянська культура, соціалістичний змістом, головним

напрямом свого розвитку, національна форма і інтернаціоналістська своїм духом і характером, чужинно розвивається, збагачується новими гранями. Підкреслювалося, що в республіці, як і в усій країні, відбувається зривний і активний процес розвитку всіх видів художньої культури. За п'ять останніх років тираж книг, виданих у республіці, становить 778 мільйонів при-

мірників. Щороку виходить понад 900 назв книг художньої літератури, з них до 400 назв — письменників України. У різних містах республіки почало працювати десять нових театрів, відкрито концертні зали, музеї, стало до ладу багато клубів, бібліотек, споруджено величезні меморіали і пам'ятники і серед них меморіальний комплекс «Український (Закінчення на 2-й стор.).

АВТОГРАФИ СВОГО СЕРЦЯ

Ранок починається з п'ятихвилинок. Начальник дільниці П. П. Мірошніченко дає останні вказівки бригадірам. Незабаром пусковий об'єкт заводу тракторних гідроагрегатів оживає спалахами електрозварок, безперервним рухом машин, які підвозять будівельні матеріали. Бригадіру комсомольсько-молодіжного колективу О. Є. Семидітному треба встигнути скрізь: ланки М. І. Чорного, О. В. Плотникова кладуть перегородки, всі інші обладнують тамбур. Працюють розрізано, але Олександр впевнений, що марнувати час ніхто не буде. Дванадцять років — такий стаж роботи у нього в другому будівельному управлінні тресту «Кіровоградмашбуд». Починав трудову біографію у прославленій бригаді А. І. Бабича.

— Найкращі спогади юності залишилися про неї, — розповідає Олександр. — Там навчився цінувати дружбу, мислити масштабно.

Такий же згуртований колектив створив і Олександр. З багатьма його членами навчався в училищі, жив у одному гуртожитку. Тому і тепер завжди готові його підтримати В. Ф. Пшеничников, О. П. Коцюрба, А. В. Бережецький. Щодня бригада виконує норми виробітку на 120 проценти.

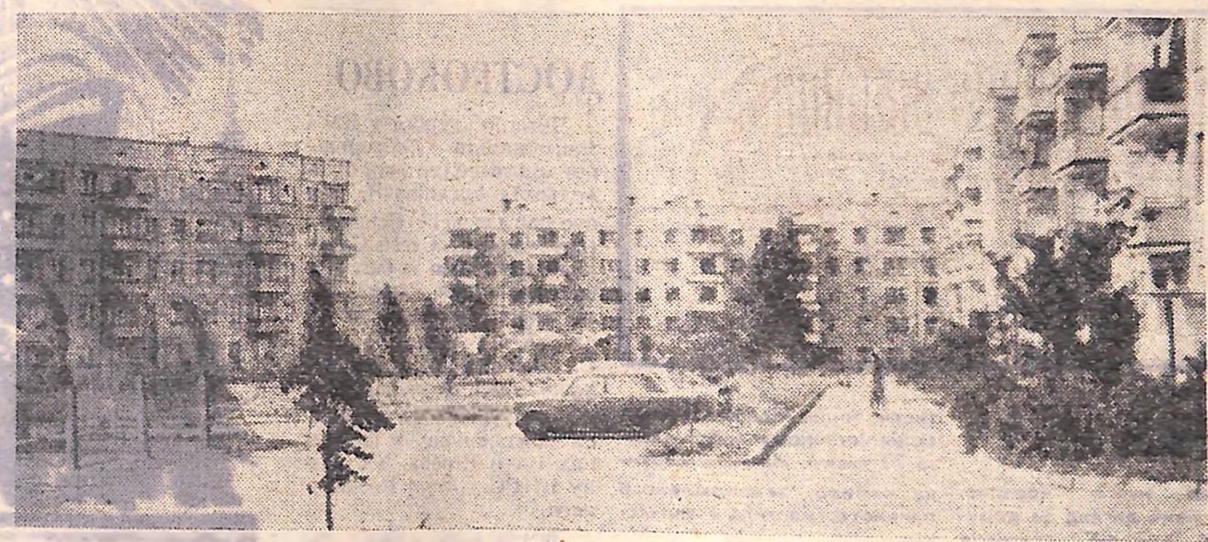
— Кожен у колективі розуміє важливість швидкого введення в дію об'єкту, — каже Олександр. — Тому і стараємося скоріше завершити роботи. Певно, не випадково бригада Семидітного потрапила на цей пусковий об'єкт. У колективі всі дванадцять чоловік освоїли по кілька суміжних професій. Це передусім зумовлює високу віддачу кожного. В бригаді не заикли марнувати часу, організація праці тут завжди на висоті.

Олександр став будівельником за покликом серця. Вибрав цю професію ще в школі: після восьми класів пішов в училище, звідти — в будівельне управління № 2 тресту «Кіровоградмашбуд». Коли йшов служити в армію, твердо обіцяв товаришам повернутися. Слова свого дотримав.

— Бригада Анастасія Івановича Бабича, зокрема сам бригадир, мені багато дала, — говорить Олександр. — Передусім навчили майстерності. Це допомогло йому разом із напарником Володимиром Плотниковим вибороти першість у республіканському конкурсі. Хлопці за день звели 14 кубометрів кладки. Працювали якісно.

— Напередодні визначних подій завжди подумки озирнешся на пройдені шляхи, оцінюєш особистий вклад в загальну справу, — розмірковує бригадир. — Ми маємо багато. Держава дала нам усе. Конституцією гарантовано право на вибір професії, право на освіту, житло. Але разом з тим нам, молодим робітникам, слід постійно пам'ятати про свої високі обов'язки перед Батьківщиною. — Ми будівельники, і будемо не тільки об'єкти — ми будемо комунізм. І на кожній буд-

Це селище з'явилося недавно. Його молодому вікові цілком відповідає назва — селище Нове. Сьогодні у цих багатопверхових будинках живуть молоді робітники Кіровоградського чавуноливарного заводу.

Фото Б. БАНДУРКА.

ві залишаємо часточку своєї душі.

В. ВАКУЛИЧ,
студент факультету
журналістики Львівського
держуніверситету.

На знімку: **О. СЕМІДИТНИЙ.**

Фото автора.

ЦІКАВА ПОДРОЖ

Напередодні свята Великого Жовтня обласне бюро покоржеї і ескуреї організувало для кіровоградців поїздку по місцях бойової слави братньої Білорусії.

Учасники туристичного поїзду відвідали місто-фортецю Брест, побували в Брестському краєзнавчому музеї. Великий інтерес у нас викликала розповідь про членів підпільної організації, яка діяла на території області у роки Великої Вітчизняної, ми ознайомилися з документами підпільників, хвилююче мовчання випанували їх пам'ять. Привернула увагу і розділ музею, експозиція якого розповідає про досягнення науки і техніки

Білорусії. Тут знаходиться багато особистих речей космонавта з білоруської землі Петра Клімчука.

Ознайомилися ми і з новобудовами Бреста, побували на першому кілометрі нашої Батьківщини.

Далі маршрут проліг до столиці Білорусії — Мінська, який вражає сучасною архітектурою. Кіровоградці побували в будинку, де проходив перший з'їзд Радської соціал-демократичної робітничої партії.

Курган Слави, Хатині — священні місця, символи незламності духу радянських людей. У скорботному мовчанні стояли ми там, де було колись село, існувало в будинку, де проходив перший з'їзд Радської соціал-демократичної робітничої партії.

А. СОЛОНІНКИНА.

ПОДАРУНОК НАЙМОЛОДШИМ

Колектив Кіровоградського обласного театру ляльок підготував для молодших школярів та вихованців дитячих садків подарунок — спектакль за п'єсою М. Сунініна «Бу-

29 жовтня перші гляда-

народний артист УРСР А. Т. Авдієвський, головний режисер Запорізького обласного українського музично-драматичного театру імені М. О. Щорса, народний артист СРСР В. Г. Грипич.

На зустрічі виступив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України В. В. Щербинський.

Від імені всіх учасників зустрічі солістка державного академічного театру опери та балету УРСР імені Т. Г. Шевченка, народна артистка СРСР Е. С. Мірошніченко висловила сердечну вдячність ЦК КПРС, ЦК Компартії України за турботу про художню інтелігенцію, розквіт культури радянського народу.

Вся атмосфера зустрічі, всі виступи переконливо показали, що художня інтелігенція України, як і весь радянський народ, одностайно підтримує ленінську внутрішню і зовнішню політику нашої партії, діяльність Політбюро ЦК КПРС на чолі з товаришем Л. І. Брежнєвим, сповнена рішучості примножувати свій вклад у духовну скарбницю радянського народу.

Перед початком зустрічі її учасники ознайомилися з республіканською художньою виставкою «Мистецтво, осяяне Жовтнем», а також з книжковою виставкою. **[РАТАУ].**

СПОКОНВІЧНЕ

ПЛЕКАТИ ЗЕМЛЮ

Багата наша земля, родюча. Однак ще не завжди ми вміємо користуватися цим багатством. Адже не секрет, що в окремих господарствах на хороших чорноземних одержують прямо-таки невисокі урожаї. Трапляється й інше: виростили, та не вміють зібрати. Нам доводилося бачити, приміром, скільки на скошеному кукурудзяному полі у безгосподарників залишається початків. А це втрачені центнери, тонн зерна, яке можна було б зібрати. Проте на стерню одразу пускають лушпильники або ж присорюють кукурудзу, яка наступного року проростає серед інших культур непотребом, бур'яном.

Землю треба берегти. Одним із перших декретів Великого Жовтня проголосив «Декрет про землю», і ми мусимо сьогодні ще і ще раз повернутися до цього важливого документа.

Нині особливо багато говориться про збереження хліба. Мені приємно було дізнатися, що учні середньої школи № 16 м. Кіровограда звернулися до всіх школярів області із закликом «Будьте бережливими!» Берегти хліб — наш святий обов'язок.

Нинішнього року ми двоє збирали хліб у своєму та сусідньому колгоспах. Зібрати його до колоска, до зернини — про це думали весь час. І не тільки під час жнив. Чимало довелось потрудитися і напередодні, коли готували техніку, ефективно працювали і «Комсомольський прожектор». Комбайни у нашому колгоспі, особливо у тракторній бригаді № 1, далеко не нові, у деяких навіть строк експлуатації вищий, але ремонтники намагалися усе зробити, аби весь хліб, який виріс на полях колгоспу, потрапив у засіки держави. А врожай цього року у нас видався непоганим: близько 30 центнерів зернових збрали на круг. Це результат старань агротехнічної служби, комбайнерів, шоферів, усіх, хто безпосередньо мав відношення до збирання хліба.

Тепер у колгоспах уже викопано цукрові буряки (ми, як і під час жнив, на збиранні буряків стали лідерами обласного соціалістичного змагання), завершується підготовка ґрунту під новий урожай. Старасмося зберегти родючість землі, її здоров'я, щоб через рік вона віддала нам добрий колос.

В. ВАКУЛЕНКО.

М. ВАКУЛЕНКО,
комбайнери колгоспу
«Дружба».
Олександрівський район.

З. ТАТАРОВА,
педагог — організатор
виховної роботи обласного театру ляльок.

ПАРТІЯ і уряд постійно приділяють увагу розв'язанню тваринництва. На XXVI з'їзді КПРС тваринництво проголошено ударним фронтом. У продовольчій програмі першочергове завдання ставиться перед тваринниками: різко збільшити виробництво м'яса і молока.

Комсомольсько-молодіжний колектив молочно-товарної ферми № 6 колгоспу «Маяк», до складу якого входжу і я, наполегливо виконує рішення з'їзду. Цифри красномовно свідчать про наші досягнення: у третьому кварталі від кожної корови ми надали по 936 кілограмів молока. Дбаємо не тільки про його кількість, а й про якість. Нині 99 відсотків молока здаємо державі першим сортом, жирність його становить 3,85 процента.

До свого успіху ми йшли довго. Тваринництво — це не та галузь, де

можна добитись відразу значних результатів. Наші досягнення залежать не тільки від нас самих, а й

УСПІХ

ЗРОБИМО

НОРМОЮ

від того, наскільки худоба буде забезпечена кормами, адже в народі не дарма кажуть, що молоко в корови на язиці. Залежать і від добре поставленої племінної роботи. Все інше — справа наших рук. Виростити, приміром, з

нетелі високоудійну корову — нелегко. Взірцем сумлінної праці для нас є керівник КМК Н. К. Черкас. На ній рівняємось.

Влітку нинішнього року в обласному центрі проходив зліт випускників шкіл, які виявили бажання працювати в тваринництві. Більшість з них знали про ті труднощі, які є в нашій роботі, але це не перешкодило їм піти за великим серцем. І це радує. Тваринництво потребує молодих рук. І чим більше буде з'являтися молодіжних колективів, тим надійніше почуватимуть себе ветерани.

До 64-ї річниці Великої Жовтня наш колектив прийшов з вагомими показниками. Дівчата прагнуть сьогоднішній успіх зробити нормою.

Л. СИМОНЕНКО,
комсорг КМК ферми
№ 6 колгоспу «Маяк».
Знам'янський район.

Трудове життя Алли ВОРОБІВОВОЇ тільки-но почалося. Випускниця Нікопольського педагогічного училища знайомиться в дитячому садку села Красногір'я Голованівського району зі своїми вихованцями.

Фото В. РЕШЕТНИКОВА.

лем, охоронцем здоров'я.

У нашій країні турбота про здоров'я людей стала загальнодержавною справою. Одним із перших декретів Радянської влади був Декрет про охорону здоров'я.

Основні його положення, подальші рішення й заходи нашої партії про охорону здоров'я трудящих

перший день життя дитина оточена турботою лікарів. Консультації, лікарні, санаторії, профілакторії і поліклініки — все для неї, щоб росла вона здоровою, життєрадісною. Людина ж народжена для щастя.

Кожен радянський лікар бачить в ідеалі наше суспільство абсолютно здоровим, мріє, щоб люди не

ЛЮДИНА НАРОДЖЕНА ДЛЯ ЩАСТЯ

ЗАВОЮВАННЯ
ЖОВТНЯ

52 роки працював Феодосій Деонидович Гетьманець дільничним лікарем у с. Добрянці Вільшанського району. Він — всіма шанована людина. Не одне покоління сільських медиків завдячує йому своїми успіхами.

Наставник молоді, працелюб, людина великої душі, невтомний борець за мир — так говорять про свого лікаря вільшанці.

Зробивши перший внесок у Фонд миру ще під час Великої Вітчизняної війни, Феодосій Деонидович з року в рік поповнює свій рахунок. Тепер він сягнув уже 23 тисяч 800 карбованців.

Ф. Д. Гетьманець часто можна бачити серед колгоспників, молоді, де він виступає з лекціями, доповідями. За активну участь у справі захисту миру Ф. Д. Гетьманець удостоєний золотої медалі «Борцві за мир».

Немає професії більш благородної й гуманної, як лікар. Недарма ж його називають в народі цілителем, охоронцем здоров'я.

Під пильним медичним наглядом перебуває у нас жінка — майбутня мати. З

знали хвороб, травм і болю. Таке суспільство зовсім не приваблює медиків капіталістичних країн. Вони, навики, зацікавлені у зростанні числа захворювань, епідемій, бо від цього мають лише зиск. Адже лікування у країнах капіталу платне.

Байдуже їм і до того, що в світі нависла загроза над миром. Не про жертви, не про хвороби, рани й нещастя, які можуть завалитися на людство, думають вони, а, насамперед, про особисту вигоду.

Ми, радянські лікарі, — істинні гуманісти, і ніколи не заглянемо високої честі цілителя. Тому ми — в перших рядах борців за мир.

Протягом багатьох років я, дільничний лікар, обираюся членом Республіканського комітету захисту миру. Мелі випала честь брати участь у Всесвітньому конгресі прихильників миру. І я не шкодую сил, щоб щоденною роботою, діями, вчинками боротися за мир.

Ф. ГЕТЬМАНЕЦЬ,
заслужений лікар УРСР.

У НЕВЕЛИКОМУ залі бригадного клубу — червоно. На всіх вікнах, на сцені — ліктарі. А на снігах полотно із жовтими знаменами. І багато прапорів. Один, найбільший — у руках Миколи Русавського.

— Згадаймо тих, хто був першим. Згадаймо більшовиків і комсомольців, які встановлювали Радянську владу в наших селах і загинули від злої руки ворогів революції!

Тиша одразу в залі.

А за мить із сцени зно-

у: — Перший комсомолец Пантелеймон Рибницький у двадцятому році віз за собою бойові загопи, щоб розгромити куркульські банди, щоб у кожній селеньській хаті був хліб. Два роки він приходив до нас, щоб сказати нам слово правди про революцію.

своєю дівкою, коли після війни працював дільничним міліціонером. Вони його знали як вимогливу і принципову людину, котра не терпить пустадошнів і ледачів. Тоді була віддача: як тисячі гектарів по 45—50 центнерів пшениці на гектар збирали. А он яку будицю збудували в Луполовому — заасфальтована.

ЖОВТНЕВІ

ДОЛІ

ЗАВ'ЯЗЬ

Вдень ми збирали хліб для дітей Поволжя, а ввечері сиділи за книжками. В Даниловій Балці, Шевченківському, Луполовому, Грушівці, Новоселівці пам'ятають Пантелеймона Рибницького. І хоч бандитська куля зупинила його серце, Пантелеймон живий. Ми підемо на його вулицю, до його могилки і дамо клятву бути схилятимися до нього...

Схилялися знамена в руках комсомольців тридцятих років.

І ось уже навесні 45-го на полі бою командир взводу автоматників Микола Русавський раптом побачив молодого більшовика Рибницького. Він лежав на бруствері окопа, де тільки-но розірвався снаряд, і шепотів:

— Хліба, хлопці, хочуть хліба. Хліба і води...

Солдат мави. Микола нараз сахнувся і одразу зрозумів, що це не Пантелеймон, а його земляк Іван Мимрук. Просто він згадав Рибницького, коли батальйон ішов в атаку, подумав, заради чого воював з бандитами перший комсомолец.

Микола біг полам і намагався уявити Пантелеймону нове обличчя, яке він бачив на портреті в бригадному клубі перед війною. Ось він який — суворий, злий, міцно стиснуті уста, а очі — одна доброта — щирі, лагідні, людські...

— Хліба, — шепотів Мимрук.

Микола відніс товариша в безпечне місце, а вклав у його гарячу долоню сухарик і побіг далі.

— В атаку!.. Комсомольці — за більшовиками!

І дійшов він до травня 45-го. Вік там, у передмісті Берліна, Карлсхорст, біля колишнього військово-інженерного училища, де відбувався акт про капітуляцію німецько-фашистських військ.

Микола це раптом згадав Рибницького. Русавський стояв з автоматами, бачив, як з машини вийшли фельдмаршал Кейтель, адмірал флоту Фрідебург і генерал-полковник авіації Штумпф. Бачив маршала Жукова. Коли вони пройшли крізь шеренги охорони, в якій разом з солдатами армії союзників був і він, старший сержант Русавський, то перерокоті подумав: «Він же німець. Тепер треба буде дуже багато будувати. І треба багато хліба». «Треба багато хліба — його не замінять ніякі скарби!» — так сказав колись молодий більшовик Рибницький...

І ось те поле, де вдав Пантелеймон. Ветеран Великої Вітчизняної війни, Герой Соціалістичної Праці комуніст Микола Олександрович Русавський стоїть на вигрібні в помістах вимірює свої верстати. Він, голова колгоспу імені Карла Маркса, одного з найміцніших господарств Ульяновського району, сьогодні має виступати перед хлопцями-призовниками. Одразу після Жовтневих свят вони йдуть в армію. І секретар парткому Р. Ю. Корчак просив його:

— Ви, Микола Олександрович, першим повинні сказати їм слово. Як фронтовику. Як комуністу.

І він прийшов до майбутніх воїнів. Вони знали, який він був неохитим у

Ось він виходить з-за столу. Стомлений, чимось стурбований. Але зовсім не тиний суворий, як тоді, коли починав ділову розмову. Микола Олександрович оглянув зал, на його устах з'явилась тепла посмішка:

— Я вам дуже заздрю, хлопці, — сказав неголосно. — Ми з вами — за життя: тут нам хліб треба шукати, а вам пильнувати, щоб ніхто не зазіхнув на нашу землю.

І розповів про отой сухарик, який поклав у долоню пораненого товариша Івана Мимрука, і про Карлсхорст не забув, сказав слово про свого побратима з Лозуватого Архипа Маніту, котрий повторив у Берліні подвиг Олександра Матросова. Про Пантелеймона Рибницького теж:

— Перший комсомолец, молодий більшовик Рибницький боровся за те, щоб у нас було одосталь хліба. Свій останній пайок він віддав хлопчиків з Поволжя, якого привезли в Данилову Балку, щоб врятувати від голоду. Він не скорився ворогам революції. І його не забули люди. Пам'ятайте ж і ви.

Хлопці йшли до обеліска полеглим героям Великої Вітчизняної війни. І їхали в Данилову Балку, щоб покласти вінки на могилу першого комсомольця району Пантелеймона Рибницького. А з призовниками і він, комуніст А. О. Русавський. Він передав завітрашньому воїнові прапор і мовив:

— Підіймай його вище, щоб бачили всі!.. Рука комуніста стискала руку комсомольця.

2.

НАПРИКІНЦІ зміни такі стимовили, треба відповісти. І Андрій Триухан зупинився комбайна. Ні, він ще не збирається йти до вагончика, що м'ячить білі лісосмуги. Він чекає, поки спорожніє бункер. І тоді Андрій стрибав в кузов автомашини, наповнений дорідним зерном пшениці, та й гукав своєму напарникові:

— Ти обійди круг сам, а я з вітерцем — до села.

За Ганнівою — гул машин. Мчать і мчать, крайньої не видно — везуть хліб. Андрій раз по раз поглядів на дорогу, намагався побачити золоті зерна пшениці. Комбайнер підраховував: якщо хоч один кілограм висиплеться з грузовика, а їх аж вісімсот відвозили зерно від його агрегату, то він же не втрапить! І ще арифметика: якщо вловився з обмолотом на 400 гектарів, сьогодні почали вже один нли. Це ж сім'яні кілометрів!

Гудуть мотори автомашини, комбайнів. Над степом вишукуються гарні витри, заплутуються у клубок шпони. А він, Андрій Триухан, подумки мріє про метри. Стрибай, це ж скільки треба проїхати по річці дорозі, щоб напарник хедером майже підтерпів чі гектарів. Тисячі кілометрів за два тижні напарник, тут треба все робити до пуття. Тут — завдавши номер один, і він його виграє. Першим виграє, бо він комуніст.

Справляли обжинки. Встановили його ланку, яка виторгала із обмолоту хліба на 1266 гектарів. Почесті йому, його дружина — С. Овдію, В. Тишук, молодий водій автомашини Ю. Ровенському, О. Гонті, помісником комбайнера комуністам Н. Микі, А. Боліну, А. Чуману.

А потім молодих хліборобів ашанували в районі — в Петровому. Там відзначили, що першими гвардійцями життя стали комуністи. І серед них наймолодший — Андрій Триухан з радгоспу «П'ятихатський».

Одна із сторінок вчора Слави була про комуністів. Ведучий декламував фронтовий вірш Миколи Ваганова:

— Ты слышишь, мать, мотора вой! То сын — то воли твой Платон Ткаченко молодой Ведет машину в бой!..

Ведучий згадав Героя Радянського Союзу, уродженця села Новий Стародуб Платона Ткаченка, який загинув смертю хоробрих у червні 1944-го при прориві першої оборонної лінії фашистів на Карельському, перешийку. Найвищу нагороду йому вручали ще в грудні 1941-го. Про командира танка десятого танкового полку десятої танкової бригади молодшого сержанта П. П. Ткаченка тоді були написані такі рядки: «...під час бою з німецько-фашистськими загарбниками виявив винятковий героїзм. Як командир машини, він чудово знає свій екіпаж і вміло керує ним у бою. Товариш Ткаченко завжди знаходиться на найвідповідальніших місцях, і командування завжди опевнене у виконанні ним завдання». А потім був нагородний лист, підписаний маршалом Радянського Союзу С. К. Тимошенком: «...виписи стійкість і винахідливість у бою, а якому своїм танком особисто знищив більше роти противника і кілька гармат».

Скільки ж це вогненних кілометрів здолав комуніст Платон Ткаченко з червня 41-го по червень 44-го! Тисячі, тисячі, тисячі...

Ведучий закінчує розповідь про подвиг героя-земляка, і говорить про нього, Андрія Триухана:

— Рекорд жини-78 встановив молодий комуніст із радгоспу «П'ятихатський»...

Йому якось аж незручно. Про нього такі жданаблели слова як і про Ткаченка, йому — червона стрічка переможця...

І ось уже йде мова про поїздку до Москви.

Він збирався до столиці, щоб відвідати ті священні місця, де піднімалися знамена революції. Він неодмінно повинен завітати і в Центральный музей Збройних Сил СРСР, де зберігається партивиток № 4790363, сиротлений кров'ю старого лейтенанта Платона Ткаченка, пробитий осколкою ворожого снаряду.

Він неодмінно має побачити цю реліквію. Щоб до кінця загинути, якими були кілометри воїна-героя.

Пому урядова нагорода — орден Трудового Червоного Прапора, йому — комсомольська відзнака. Ось уже ланка першого року нової п'ятиріччя. Знову молодий комуніст Андрій Триухан серед літерів змагання жини! Провопрадники Майже дев'ять тисяч центнерів зерна намолотів. Зерно, хліб — людям. А він, Андрій Триухан, чомусь думає тепер про свої кілометри, які він вимірив степом, склавши тал золоті валки пшениці. Кілометри комуніста Платона Ткаченка — і гектари, кілометри комуніста Андрія Триухана. Одні — на полі жорстоких битв. Другі — на ширій нли. І всі вони пройдені чесно, праведно. Під розквітлим одиго прапора. Пранора, який підняти у жовтні 1917-го наші діди. А тепер він у наших руках. І йдемо ми гордо з ним у революцію далі. Ощасливлені одиго долею. І коріння наших устремлень у нас одне — з революції, з Жовтня.

М. ШЕВЧУК.

СВЯТО БАРВ ВЕСЕЛКОВИХ

ВЕРНІСАЖ

Так можна назвати виставку дитячих робіт учнів Кіровоградської художньої школи, яка недавно відкрилася у кінотеатрі «Мир». Вона присвячена 60-річчю з дня народження Всесоюзної піонерської організації імені В. І. Леніна.

Комуністична партія, радянська держава».

Особливе тепло і радість на душі пробуджується у нас, дорослих, коли ми зустрічаємося з художньою творчістю дітей. Ми приємно дивуємося, робимо для себе відкриття, захоплюємося, згадуємо власне дитинство. І що, мабуть, найважливіше, з особливою симпатією ставимося до перших поривів дитячих душ. А ще в той момент, коли ми широко радіємо з успіхів юні, завжди думаємо: «Які ж щасливі, наші діти! Як багато їм дав Великий Жовтень. Як по-батьківському піклуються про них

Невелика лішнobarвна експозиція, у фойє кінотеатру, де представлені малюнки, гравюри, графічні роботи, викликає на роздуми всіх, хто завітав ознайомитися з нею. Не можна не помітити, як заняття мистецтвом розвиває і збагачує почуття дітей, виховує естетичну сприйнятливості, відводить від байдужості, робить їхнє життя насиченішим, радісним. Вони знаходять красу в буденному і героїчному, в дійсності і фантастичному. Ось мчить у бій на ненавистних

буржуїнів хоробрий Хлопчик-Кибальчич (автор малюнка Люда Ржева), рується у далечінь поїзди («Залізниця» Олега Шимченка), розцвітають казкові сади, співають на гілках дерев чудоптахи («Казка» Вікторії Русол), під прикриттям ночі гордо ступає по землі золотогрибий кінь («Коник-Горбокопчик» Вікторії Червченко), демонструє на арені цирку свою кмітливість велеличезний слон, якого оточують добродушні тигри і леви («Цирк» Марини Кушнірової)...

Тематика робіт юних мит-

ців різноманітна. Це — ілюстрації до казок і білоріч, творів видатних письменників, відображення історичних подій минулого, життя рідного міста, темі космосу, спорту, героїзму, мистецтва, праці. Тут закладено для дітей немалу можливість використовувати власний життєвий досвід, кругозір, запас індивідуальних життєвих вражень. Приміром, на тему «Мое місто» представлено три композиції: «Вулиця» Євгена Опрі, «Мое місто» Юлі Кочної, «Літо у місті» Олега Мунтяна. Образ рідного міста проходить через усі малюнки, по-різному: строгим і діловим в Олега, ліричним, сонячним, світлим у Євгена, тихим, по-домашньому затишним, спокійним і життєрадісним, як весняний

сад, у Юлі. Кожен передає у своїй роботі те, що йому найдорожче і найближче, зумів підібрати для цього характерний міський пейзаж, організувати його в композицію, узагальнити, тобто виділити і загострити одне, друге пом'якшити, знайти таку кольорову гаму, яка зазвучала б як настрій і почуття автора.

Вік юних художників — від 11 до 15 років. Це позначається і на їхніх роботах. Для молодших характерні дитяча пафність, безпосередність, ще не погаслі відголоски дошкільного віку, коли неможливе здається таким простим і реальним. Як, наприклад, бажання полетіти в космосі на хвостатій кометі, а казкові богатирі у них мають вигляд

зграйки костюмованих хлопчиків. Зовсім інше враження справляють роботи учнів старшого віку. Це — «Натюрморт» і «1905 рік» Сергія Андреева, «Збір металозому» Наталки Шнеки, «Гімнастика» Ірини Дубинської, «В балетній студії» Людмили Лобус. Одні з них експресивніші і романтичніші піднесені («В балетній студії», «Залізниця»). Інші аналітичні («Натюрморт», «1905 рік»).

Юні художники виють по-особливому бачити те, що відбувається навкруги, згадувати минуле і мріяти про майбутнє. Хай же таке ставлення до навколишнього світу, в якому діти вміють цінувати все світле, справедливе, гуманне, піколи не стане для них ішим.

О. РЕВА,

В. САВЧЕНКО,

А. ЛЮБЕНКО,

М. СТІХА,

П. ОНИЩЕНКО,

О. ПОРОЛО

ЖОВТЕНЬ В НАШИХ ДОЛЯХ

ІНТЕРВ'Ю НАПЕРЕДОДНІ

З АРТИСТАМИ КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБЛАСНОГО МУЗИЧНО-ДРАМАТИЧНОГО ТЕАТРУ ІМЕНІ М. Л. КРОПИВНИЦЬКОГО

Володимир САВЧЕНКО, головний режисер театру, заслужений артист УРСР:

— Для сучасних людей наш театр такий, яким він є сьогодні. Оновлені зали, народні й заслужені актори, актуальний репертуар. Та ми знаємо, який важкий і славний шлях становлення й розвитку пройшов наш театр.

Знаємо, що в 60-х роках минулого століття в Єлисаветграді працював великий гурток любителів українського сценічного мистецтва, заснований І. К. Тобілевичем. Ні приміщення, ні декорацій, ні костюмів не мали актори — мали лише велику силу таланту, яка захоплювала глядачів.

Знаємо, як народився 1882 року у місті справжній, національний театр завдяки самовідданості корифея сцени — Марка Кропивницького. Знаємо, що наш театр завжди тісно був зв'язаний з національно-визвольним рухом на Україні.

Для театру Іван Тобілевич написав свою першу п'єсу «Бурлака», яка, за визначенням Івана Франка, була найбільш революційним твором з усього, написаного Карпенком-Карим. Більше 14 років царська цензура не дозволяла публікувати і показувати

на сцені цю п'єсу. А яких переслідувань, поневірянь і нужди зазнавали актори до 1917 року!

Епоха революції наклала особливий відбиток на діяльність нашого театру. Вона визначила його пошуки в стилі романтично-героїчного. Ці традиції ми свято бережемо, вірні їм і сьогодні. На сцені нашого театру вже два роки йде вистава за п'єсою лауреата Державної премії СРСР нашого земляка Юрія Яновського «Дума про Британку».

Почавши сотий, ювілейний сезон, колектив театру прагне продовжувати традиції своїх земляків — корифеїв нового українського театру. Не сходять зі сцени твори М. Старицького, І. Карпенка-Карого, М. Кропивницького «Талан», «Титарівна», «Мартин Боруля», «За двома зайцями», «Гріх і покаєння». Однак головна репертуарна лінія нашого колективу позначена пошуками героя сучасності, інтересом до важливих суспільних проблем.

Антоніна ЛЮБЕНКО, заслужена артистка УРСР:

— Докорінно змінився характер праці актора, бо театр пережив по суті, друге своє народження у роки Радянської влади. Лише призначення театру,

як його й колись розуміли прогресивні кола Росії, не змінилося: нести в маси правду, високі ідеали, вселяти віру в людей, допомагати їм, жити для них.

У роки Великої Вітчизняної війни наш театр не зник, як того хотіли вороги. Колектив кировоградських акторів продовжував виступати в східних областях Російської Федерації та Середній Азії. Пристрасне слово акторів, яскраві сцени з вистав додали сил людям. Отже, у великій Перемозі над фашизмом є і наша частка.

Після гастролей в Алтайському краї колектив нашого театру був нагороджений медалями «За освоєння цілинних і залужних земель». Я, проста радянська жінка, виходець з робітничої сім'ї, удостоєна звання заслуженої артистки республіки. Щаслива доля.

А якщо замислитися над долею жінки-артистки в дореволюційній Росії? Згадаймо Марію Заньковецьку, яка дебютувала на сцені нашого театру. Яким легким було її життя, яким складним шлях до визнання... Порівняю і бачу, як змінилася доля жінки за 64 роки Радянської влади.

Микола СТІХА, актор: — Час модифікує тради-

для розкриття свого таланту. Для нього відкриті двері в театральні училища і вузи, йому створені найкращі умови для творчого зростання в театрі. Це — великі надбання Радянської влади.

У якій же країні люди мистецтва оточені такою увагою і турботою держави, любов'ю народу?

Ми добре усвідомлюємо, що це покладає на нас велику відповідальність. Ми повинні віддавати за це невтомним пошуком, самовідданим служінням сцені. Щоб приносити людям радість.

Олександр ПОРОЛО, актор:

— Для мене ювілейний сезон театру лише другий у житті. Закінчивши Київський інститут театрального мистецтва імені І. Карпенка-Карого, я приїхав в Кіровоградський обласний музично-драматичний театр. Тут знайшов підтримку колективу, вірних і хороших друзів. Мої перші удачі — це і їхні удачі. А дебютував я на сцені у ролі психологічно складний — німецького хлопця Курта у виставі Ю. Бондарева «Берег». Тепер сміливо взявся за нову, чимось схожу з попередньою, роль у виставі Едвіса «Де брат твій, Авель?».

Вважаю, що для сучасного молодого актора мало лише жити сценою. Громадська діяльність — необхідна умова його творчого зростання.

У нас у театрі працює молодіжна студія. Планую взяти участь у її роботі, допомагати початківцям.

Петро ОНИЩЕНКО, актор:

— Так, радянський актор має всі можливості

На вищу сходинку

Учні Кіровоградського технікуму механізації сільськогосподарського господарства Павло Гудим та Віктор Жорногий, їхні ровесники з ІУ № 1 Олександр Гаваза і Валентин Стаховський стали переможцями міжвідомчої першості області з класичної боротьби, де майстерністю мірялись атлети 1960—1963 років народження. На найвищу сходинку п'єдесталу пошани піднялися також студенти факультету фізичного виховання педінституту Олександр Дробивка і Олександр Алтухов, курсанти вищого льотного училища цивільної авіації Віктор Чмичун та представник КІСМу Анатолій Ясинський. У командному заліку перемогли спортсмени «Колоса», другими були вихованці «Буревісника», третіми — авангардівці.

Додому

із «ЗОЛОТОМ»

З перемогою повернулася з Чернігова наша збірна із стендової стрільби, яка виступала на чемпіонаті центральної ради ДСТ «Колос». Майстер спорту Маргарита Заєць стала срібною призеркою змагань, а першорозрядник Володимир Мостовий привіз додому бронзову нагороду. В особистих змаганнях призові місця тут зайняли вихованки тренера І. К. Вільного Олена Чернявська і Маргарита Заєць.

ЛИСТОПАД СПОРТИВНИЙ

12—16 — поєдинки з настільного тенісу за програмою республіканської спартакіади «Оність». 14—15 — Кубок області з фехтування; 14—15 — першість області з класичної боротьби на приз Данила Посуняка.

Усі ці змагання відбуваються в Кіровограді.

В. о. редактора
А. РОМАНЮК.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; відділу пропаганди — 2-45-36; відділу учнівської молоді — 2-45-35; відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; відділу оголошень — 2-56-65; фотолaboratorії — 2-45-35; інформаторської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.

На українському мові.

БН 07212.

Індекс 61107.

Обсяг 0,5 аркуш. арк.

Зам. № 553.

Тираж 54000.